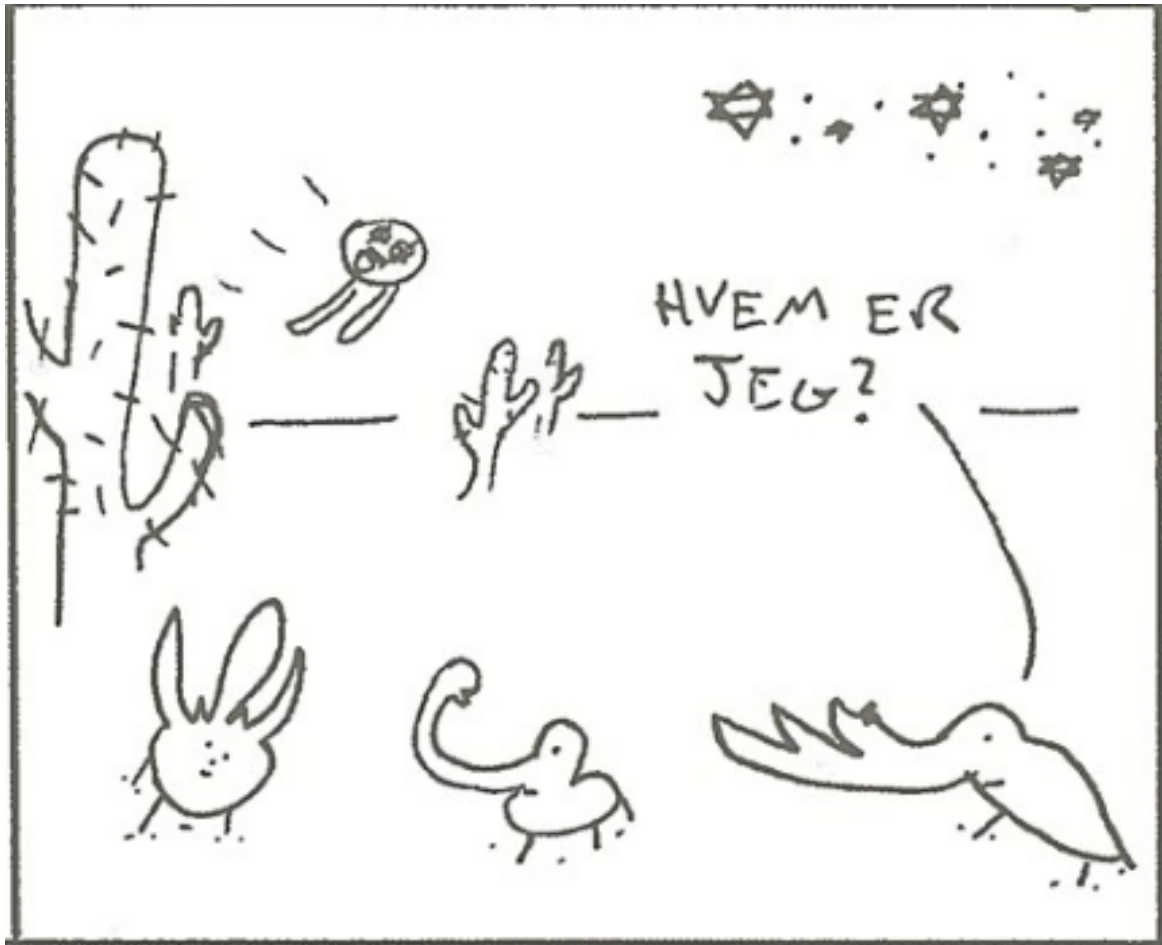

Kultur / **Bøger**

Trykfarven er ikke vandfast

ANMELDELSE / 13.06.18

Nikolaj Zeuthen har endnu engang lavet en forvirrende dårlig tegneserie, der bevidst og hovedkulds kaster sig ud i sin egen åbenlyse mangel på talent. Man klør sig i håret, undres, og glemmer så det hele.

Felix Rothstein

Første rude: Tre biller, aldeles ubehjælpsomt tegnet med tændstikben og udtryksløse punktum-punktum-komma-streg-ansigter, står i et tilsyneladende tomt, hvidt rum uden dybde. Den enlige replik lyder: »Stop de kvikke bemærkninger. Jeg vil ind til kernen.« Anden rude: De tre biller, om muligt endnu dårligere tegnet, siger ingenting men står pludselig på en vej. I venstre hjørne titter solen op over horisonten og i baggrunden kommer en menneskemængde nærmere. Tredje rude: Menneskemængden er nu kommet helt tæt på billerne på vejen. En af billerne siger: »Man siger at det falske vil rase af. At det sker automatisk.«

Sådan forløber én af striberne i Nikolaj Zeuthens tegneserie *Al nydelse hæmmer* og det er sådan set en helt typisk stribe for bogen, der rummer lige præcis nul gode tegninger. Til gengæld sidder man tilbage med

en blanding af rådvildhed og ligegyldighed. For hvad går det egentlig ud på? Hvad handler billedernes floskuløse replikker om? Hvad laver de ude på vejen? Og hvad er det for en menneskemængde, der kommer nærmere? Er det dybsindigt og handler om flygtningestrøm, det postmoderne individ i krise, *fake news* og lede ved sociale mediers overfladiske facadeidentiteter? Eller er det bare tre dårligt tegnede biller, på en dårligt tegnet vej, der siger pseudodybe ting skrevet med sjusket håndskrift?

Det er ikke sådan lige til at sige. Og måske er det lige præcis den ambivalens, den usikkerhed, den ligegyldighed, der er Nikolaj Zeuthens projekt. *Al nydelse hæmmer* er antiæstetik for fuld udblæsning og svælger i sin egen talentløshed. Det er bare ikke veludført.

Al nydelse hæmmer – der er udkommet på Antipyrine som en del af den eksperimenterende udgivelsesrække »Schadebøgerne« i samarbejde med Krabbesholm Højskole ved Skive – er Nikolaj Zeuthens anden tegneserie. Han har tidligere skrevet digtsamlinger, romaner, skuespil, været redaktør for lyriktidsskriftet Den Blå Port, fået det treårige arbejdslegat og er sammen med Jakob Millung (der er medforfatter på *Al nydelse hæmmer*) og Oliver Hoiness en del af bandet Skammens Vogn, der har udgivet flere plader. Og så blev hans tegneseriedebut *Hvad synes du om dansk litteratur?* i 2010 præmieret med 75.000 kr. hvilket skabte stor – eller i hvert fald nogen – røre i danske tegneseriekredse.

Antipyrine, der ellers udgiver virkelig mange gode (og sære!) bøger, forsøger også i pressematerialet kækt at tale bogen op – »forrygende små-serier«, »en omgang udødelige klassikere« – og kalder Nikolaj Zeuthen for »skandaletegner.« Men *Al nydelse hæmmer* er selvfølgelig hverken forrygende eller en udødelig klassiker. Og Nikolaj Zeuthen er ingen skandaletegner.

I stedet er *Al nydelse hæmmer* en utrættelig og trættende samling små-serier, hvor en f.eks. de tre biller, en mand ved navn Gregers og en figur med hysterisk smil og lammeuldsagtigt hår, der slutter alle striber med at sige »Det er en kendsgerning«, går igen.

Der er noget zen-visdom over Nikolaj Zeuthen og Jakob Millungs små sentenser, der næsten kommer til at fremstå som aforismer, helt eller delvist løsrevet fra tegningerne. Striberne griber famlende ud efter dybe, åndelige og eksistentielle temaer med noget, der enten er ekstrem ironi eller ekstrem oprigtighed. Ingen af ekstremerne virker særligt interessante eller vedkommende, men de forceret dybsindige replikker og de mystisk talentløse tegninger får al betydningsdannelse til at skride ud og efterlader et dybt

forvirrende indtryk.

Måske mest rammende som parodi på sig selv er en stribe, der i et enkelt billede lader en person med en frisure, der ligner et gammeldags telefonrør sige følgende: »Bip di bip, bop di bop / Skæp dup skæbæp / skæppe di bop.« Ligeså absurd blottet for egentlig mening (og hvad er overhovedet dét?) er langt størstedelen af Nikolaj Zeuthens striber, når han skraber fra og koger ind, til kun det allermest konkrete og nødtørftige står tilbage. Næringsværdien synes helt at være fordampet.

Bogen er formgivet af elever på Krabbesholm Højskole. Papirkvaliteten er lækker, risografisk trykt, og den meget simple omslagsillustration lader til at være et lille håndskåret kort, klistret fast i en præget fordybning. Tegningerne fremstår nærmere grå end sorte og stregerne er let pixelerede og vidner om en tur i scanner eller kopimaskine. I kolofonen oplyses: »Trykfarven er ikke vandfast.« Det er Nikolaj Zeuthens minimale tegneserie heller ikke, og faktisk skal der ikke engang vand til, at det hele flyder ud, flyder sammen. Men måske er det netop intentionen, bogens styrke. Men det er nok snarere dens svaghed. Ordene og tegninger står bare og flagrer og man efterlades uden noget at holde fast i.

Det er simpelthen virkelig svært at sige, hvad bogen gør og om det fungerer. Måske tvinger den sine læsere ud i genreovervejelser om hybridformer, måske inviterer de aforistiske replikker til dybere ransagelse af vores hverdagsliv, måske er det brutalt naive udtryk en måde at komme bagom facaden på. Måske er de grimme tegninger og *dead pan*-kedelige replikker mest bare grimme og kedelige.

FAKTA

Nikolaj Zeuthen og
Jakob Millung
Al nydelse hæmmer
Antipyrine/Krabbesholm
Højskole

